

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 238/2019-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. júna 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA]
[REDAKČIA], zastúpenej advokátom JUDr. Rastislavom Smieškom, Záhradnícka 74, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava III č. k. 19 Cpr 27/2017-69 z 28. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava III č. k. 19 Cpr 27/2017-69 z 28. januára 2019 **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

2. Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] vo zvyšnej časti **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

3. Návrhu [REDAKČIA] na odloženie vykonateľnosti uznesenia Okresného súdu Bratislava III č. k. 19 Cpr 27/2017-69 z 28. januára 2019 **n e v y h o v u j e**.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. apríla 2019 elektronicky doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) č. k. 19 Cpr 27/2017-69 z 28. januára 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že v pracovnoprávnej veci sťažovateľky (žalobkyne), ktorou sa proti obchodnej spoločnosti Competence Call Center s. r. o., Kalinčiakova 31, Bratislava, IČO: 36 615 633 (ďalej len „žalovaná“) domáhala *„určenia, že skončenie pracovného pomeru okamžitou výpoveďou zo dňa 20. 09. 2017 a skončenie pracovného pomeru okamžitým skončením pracovného pomeru zo dňa 03. 10. 2017 je neplatné, pracovný pomer medzi žalovaným a žalobcom naďalej trvá. Ďalej žiadala uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku netto odo dňa, keď žalobca oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnaní až do času, keď mu žalovaný umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru, teda od 05. 10. 2017, pričom výšku mesačného zárobku uviedla 930,82 eur. Súčasne sa domáhala náhrady trov konania.“*, okresný súd rozsudkom pre zmeškanie podľa § 274 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) č. k. 19 Cpr 27/2017-59 zo 4. októbra 2018 určil, že skončenie pracovného pomeru okamžitou výpoveďou z 20. septembra 2017 a skončenie pracovného pomeru okamžitým skončením pracovného pomeru z 3. októbra 2017 je neplatné; pracovný pomer medzi sťažovateľkou a žalovanou naďalej trvá; žalovaná je povinná zaplatiť sťažovateľke náhradu mzdy v sume 11 169,84 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Okresný súd zároveň priznal sťažovateľke voči žalovanej nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %

s tým, že o výške náhrady rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením. V relevantnej časti odôvodnenia uvedeného rozhodnutia okresný súd uviedol:

„Žalovaný sa k žalobe nevyjadril... Žalovanému bolo spolu so žalobou uznesením v zmysle § 167 ods. 2 CSP aj poučením o procesných právach a povinnostiach strán sporu doručené do elektronickej schránky dňa 20. 04. 2018 aj s poučením o možnosti rozhodnutia rozsudkom pre zmeškanie. Žalovaný sa nedostavil bez predchádzajúceho ospravedlnenia na termín pojednávania dňa 04. 10. 2018, hoci bol naň riadne predvolaný dňa 27. 07. 2018 s poučením na predvolaní o možnosti rozhodnúť v zmysle § 274 a § 278 CSP rozsudkom pre zmeškanie. Žalobkyňa navrhla na pojednávaní vec rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie...

Podľa § 274 CSP na pojednávaní rozhodne súd o žalobe podľa § 137 písm. a) na návrh žalobcu rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovie, ak a) sa žalovaný nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a v predvolaní na pojednávanie bol žalovaný poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a b) žalovaný neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami...

V zmysle citovaných zákonných ustanovení vzhľadom na horeuvedené skutočnosti súd žalobe vyhovel v plnom rozsahu ako dôvodnej určil, že skončenie pracovného pomeru okamžitou výpoveďou zo dňa 20. 09. 2017 a skončenie pracovného pomeru okamžitým skončením pracovného pomeru zo dňa 03. 10. 2017 je neplatné a zaviazal žalovaného na zaplatenie žalobcom uplatnenej náhrady mzdy žalovanému rozsudkom pre zmeškanie žalovaného. CSP je postavený na kontradiktórnosti a efektívnosti konania. Je povinnosťou strán aktívne sa podieľať na konaní a nezadávať dôvody pre zbytočné odročovanie. Žalovaný bol volaný na termín pojednávania, doručovanie bolo v súlade s CSP, predvolanie a poučenie prevzal v súlade s CSP, nedostavil sa a svoju neúčast' neospravedlnil. Žalobca navrhol rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie žalovaného. Rozsudok nebol pre žalovaného nespravodlivý, keď žalobca si podľa súdu dôvodne v zmysle citovaných ustanovení Zákonníka práce uplatňoval určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a zákonný nárok vyplývajúci z neplatného skončenia pracovného pomeru teda náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru.“

3. Žalovaná v zmysle poučenia rozsudku pre zmeškanie podala 19. novembra 2018 okresnému súdu návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie podľa § 277 CSP z dôvodu, že z ospravedlniteľného dôvodu zmeškala lehotu na podanie vyjadrenia, ako aj pojednávanie vo veci samej, na ktorom bol vyhlásený rozsudok pre zmeškanie, v ktorom uviedla, že „14. 11. 2018 ho kontaktoval právny zástupca žalobcu za účelom dobrovoľného plnenia rozsudku pre zmeškanie. Všetky podania v tejto veci mali byť žalovanému doručené do jeho elektronickej schránky. Domnieval sa, že notifikácie mu budú doručené na jeho emailovú adresu no nestalo sa tak. So všetkými ostatnými štátnymi orgánmi komunikuje elektronicky. Dôkaz o nefungovaní notifikácie nie je možné predložiť. Štatutárni zástupcovia žalovaného sú cudzí štátni príslušníci a na území SR komunikujú prostredníctvom vedúceho pracovníka v slovenskej pobočke. Nakoľko portál slovensko.sk od začiatku sprevádzajú problémy, nemôže byť táto skutočnosť na ujmu žalovanému.“. O tomto návrhu žalovanej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že rozsudok pre zmeškanie žalovaného zrušil, keďže „mal za to, že v predmetnej veci existujú ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré sa žalovaný nevyjadril k žalobe a neprišiel na pojednávanie konané dňa 4. 10. 2018. Aj keď z doručeníek založených v súdnom spise vyplýva záver, že žalovanému boli uvedené písomnosti riadne doručené, súd má o tejto skutočnosti pochybnosti, nakoľko skúsenosti zo súdnej praxe dosvedčujú záveru žalovaného, že portál slovensko.sk vykazuje nedostatky. Tvrdenia žalovaného podporuje aj skutočnosť, že podal návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie hneď potom, ako ho na jeho dobrovoľné plnenie vyzval žalobca.“.

4. S uvedenými závermi napadnutého uznesenia okresného súdu sťažovateľka nesúhlasí a v ústavnej sťažnosti namieta, že okresný súd „si vôbec nepreveril tvrdenia žalovaného a uspokojil sa s jeho povrchnými a pre súd nepripustiteľnými dôvodmi, prečo by tento mal zrušiť právoplatný a vykonateľný rozsudok pre zmeškanie... Je technicky jednoznačné, že žalovaný pri komunikácii s ostatnými ním hore spomenutými subjektmi, keď komunikoval, tak musel pri otvorení svojej elektronickej schránky vidieť aj elektronické správy od súdu. Vyhovárať sa zo strany žalovaného, že mu nechodili notifikácie je právne irelevantné, pretože žalovaný si má pravidelne kontrolovať elektronickú schránku. Taktiež navrhovať zaujatého zamestnanca žalovaného p. Skybu, že si tento údajne nenastavil notifikácie a práve na doručovanie elektronických správ od súdu, je bez akejkoľvek

výpovednej hodnoty v konaní. Na sťažovanie sa povinného na údajnú nefunkčnosť a chybovosť celého systému elektronického doručovania nie je potrebné ani reagovať, pretože takéto sťažnosti ani procesne nepatria do takeého návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, či návrhu na zastavenie exekučného konania. Na veľké počudovanie prvostupňový súd Okresný súd Bratislava III uveril týmto klamlivým tvrdeniam žalovaného, ktoré tento, ako aj sám uviedol, ani nevie preukázať, že mu neboli notifikácie doručované.“ . Sťažovateľka poukazuje na to, že okresný súd jej nedal možnosť „v právoplatne skončenom súdnom konaní sa vyjadriť pred vydaním rozhodnutia – uznesenia o zrušení rozsudku pre zmeškanie..., ako aj nebolo možné sa odvolať proti tomuto arbitrárnemu rozhodnutiu súdu, čím bol jednoznačne porušený princíp rovnosti sporových strán (čl. 6 ods. 1 CSP), porušený princíp kontradiktórnosti konania (čl. 9 CSP)..., keď súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo porušeniu práva na spravodlivý proces. Ďalej súd bez doručenia sťažovateľovi ako žalobcovi doložky právoplatnosti uznesenia o zrušení rozsudku pre zmeškanie nariadil ďalšie pojednávanie v tejto veci na deň 16. 05. 2019.“ . Sťažovateľka zastáva názor, že „vyvodené skutkové aj právne názory OS v Bratislave III v rozsudku boli zjavne neodôvodnené a arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň mali za následok porušenie základného práva alebo slobody..

5. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka v petite navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom vyslovil porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, aby napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a aby sťažovateľke priznal náhradu trov konania. Sťažovateľka zároveň navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu, pretože jej vzhľadom na vyššie uvedené „bezprostredne hrozí závažná ujma, tým že sa bude pokračovať v tomto už právoplatne skončenom súdnom konaní, ktoré dokonca už konanie pokračuje exekučným konaním. Odklad vykonateľnosti napádaného právoplatného rozhodnutia je určite aj v prospech ďalšieho rozhodnutia exekučného súdu ako aj povereného exekútora v tejto veci.“ .

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

12. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 19 Cpr 27/2017-69 z 28. januára 2019.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či bola podaná vo forme ustanovenej § 40 zákona o ústavnom súde a či spĺňa všeobecné a osobitné náležitosti ustanovené § 39 ods. 3 a 4, § 43 a § 123 zákona o ústavnom súde a ďalšie procesné podmienky vyplývajúce z § 124 zákona o ústavnom súde.

17. Keďže nezistil formálne ani obsahové nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach a ani dôvody na jej odmietnutie, pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých treba posúdiť v konaní vo veci samej, podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v časti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu (bod 1. výroku uznesenia).

18. Ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2. výroku uznesenia), pretože jednak vo vzťahu k označenému právu sťažovateľka neuviedla žiadnu ústavne relevantnú námietku a zároveň ústavný súd vzhľadom na charakter a obsah napadnutého uznesenia okresného súdu nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie (porovnaj I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, IV. ÚS 242/08, I. ÚS 453/2011).

19. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

20. Ústavný súd konštatuje, že napadnutým uznesením okresného súdu nebola sťažovateľke uložená žiadna povinnosť. Právnym následkom napadnutého uznesenia okresného súdu je pokračovanie v súdnom konaní, pričom ústavný súd zistil, že pojednávanie určené okresným súdom na 16. máj 2019 bolo odročené na 25. jún 2019 o 13.30 h. Uvedená skutočnosť sama o sebe však pre sťažovateľku nepredstavuje hrozbu závažnej ujmy ani nie je v rozpore s verejným záujmom. Ani začatie exekučného konania v prospech sťažovateľky (oprávnenej) nezakladá automaticky nárok na vyhovie takémuto návrhu sťažovateľky. V danom prípade nie sú kumulatívne splnené podmienky na odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu, preto ústavný súd tomuto návrhu sťažovateľky nevyhovel (bod 3. výroku uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2019